

JOSEP M. ABELLA

MISSIONER LLEIDATÀ I BISBE D'OSAKA, AL JAPÓ

“Els missioners no fem plans sobre càrrecs, acceptem el que ens demanen”

FOTO: Jordi Curcó

Lleida
JORDI CURCÓ

Des del passat 16 de juliol, el religiós claretjà Josep M. Abella i Batlle és el nou bisbe auxiliar de l'arquebisbat d'Osaka, al Japó.

Nascut a Lleida el 3 de novembre de 1943, des de mitjans de setembre passa uns dies a la capital del Segrià visitant les seves dues germanes i compartint comunitat amb els claretians de la parròquia de Sant Antoni Maria Claret del barri de Balàfia, on avui a les 8 de la tarda oferirà una xerrada amb el títol *Un bisbe català al Japó*. Aprofitant l'avinentesa de la seva estada a Lleida, l'hem entrevistat per conèixer més d'a prop a aquest missioner lleidatà i bisbe al Japó.

P. Com vàreu viure la vostra ordenació episcopal?

R. Amb sorpresa i emoció. Havia acabat el meu servei com a superior general dels Missioners Claretians i feia tres anys que havia tornat al Japó. Estava ja ficat plenament en el treball pastoral i ho vivia amb joia i veritable il·lusió. De sobte em varen comunicar aquest nomenament del Sant Pare. Ho vaig acceptar com he acceptat sempre tot el que m'han demanat. Miraré de viure aquest nou servei eclesial amb una orientació missionera, com sempre. Sóc claretjà.

P. I a Lleida mai ens passà pel cap que tindrí-

em un lleidatà bisbe al Japó. Com heu arribat fins aquí?

R. M'ho imagino. Jo tampoc hi havia pensat mai. Jo simplement he anat vivint el millor que he pogut totes les etapes de la meua vida missionera. Al Japó primer; després, en les responsabilitats de coordinació i govern de la congregació durant 24 anys, i novament al Japó des de feia tres anys. Els missioners no fem plans sobre càrrecs i responsabilitats. Acceptem el que ens demanen i mirem de posar-hi tot el cor. Aquest és el camí que m'ha portat a ser bisbe auxiliar d'Osaka.

P. Sou fill del carrer la Palma on hi havia la comunitat claretiana a l'antiga església de Sant Pau, va ser aquesta circumstància la que us va portar a ser missioner del Cor de Maria?

R. Certament hi va influir. Quan de petit un va al seminari —es feia així en aquells temps— no sap pas distingir entre una congregació i una altra, entre el clergat diocesà i la vida religiosa. L'opció es va perfilant i madurant pel camí. El fet de ser escolà a l'Església de Sant Pau em va portar naturalment a la família religiosa que coneixia, els Claretians.

P. El 29 de setembre, vàreu presidir al Cementiri de Lleida la inauguració d'una placa en memòria dels 26 beats claretians enterrats en la Fossa Comuna dels màrtirs de la persecució religiosa de la Guerra Civil. Ha estat una providencial coincidència la vostra visita amb aquest homenatge als màrtirs claretians?

R. Es ben veritat. No estava assabentat d'aquesta celebració i quan m'ho van dir, ho vaig acceptar amb molt de gust. Són germans nostres que varen donar testimoni de fidelitat a la seva vocació de religiosos i missioners i van morir perdonant. El seu record esperona el nostre camí com a missioners i ens invita a treballar sense descans per la pau i la reconciliació.

P. En un país com el Japó en que la població catòlica no arriba a l'1%, quina és la funció d'un missioner i ahora bisbe?

R. Es la mateixa a tot arreu: evangelitzar. Apropar a la gent el missatge de Jesús que obre nous horitzons en la vida de les persones i ens invita a viure com a germans i germanes, fills de l'únic Pare del cel. Com a bisbe ara em toca sostenir i animar la vida de les diverses comunitats cristianes de la Diòcesi i empènyer el seu compromís missioner. Fins ara ho feia dins la comunitat cristiana de la parròquia que se m'havia confiat. Ara em toca fer-ho a nivell diocesà, ajudant al nostre Cardenal-Arquebisbe.

P. El Xintoisme i el Budisme són majoritaris al Japó, amb aquest context quin treball missioner podeu fer?

R. Els missioners busquem el diàleg que es posa al servei de les persones, sobretot d'aquelles que en tenen més necessitat. Estem centrats en dues coses: D'una banda, hem de tenir cura pastoral de la comunitat cristiana que ens han encomanat: ajudar a aprofundir i viure la fe, celebrar-la, fer-la vida en la família, el treball, el barri, etc.. D'altra banda, hem de sortir de les nostres estructures pastorals per privilegiar el contacte amb tantes persones que cerquen nous horitzons i nosaltres sabem que Jesús els pot ajudar a trobar-los.

P. El Japó va ser notícia el 2011 pel devastador terratrèmol i posterior tsunami i darrerament per altres terratrèmols, tifons... com viviu aquests perills?

R. Al Japó estem acostumats al terratrèmol. El de l'any 2011 va ser d'una magnitud poc habitual i el tsunami va ser tan ràpid, que no va donar temps a reaccionar. Encara n'estan patint les conseqüències, sobretot la gent que vivia prop de la central nuclear de Fukushima. Molts encara no han pogut tornar a casa ni ho podran fer en molt de temps. Pel que fa als tifons o ciclons —veig que fan servir les dues paraules— estan augmentat recentment. Alguns afirmen que tot això és fruit del canvi climàtic, que és quelcom que hem de prendre ben seriósament. El Papa Francesc en parlava clarament en la seva carta encíclica “Laudato si”.

P. Quan torneu al Japó?

R. D'aquí una setmana i molt enfortit per aquest dies que he pogut passar a Catalunya i a la meua estimada ciutat de Lleida.

“
He anat vivint el millor que he pogut totes les etapes de la meua vida missionera
— — — — —
Al Japó encara estan patint les conseqüències del tsunami de Fukushima
”